

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 21 / 10-05-2024

Algemene Reünie Rolduc 2024

Op 18 en 19 april 2024 vond op Rolduc een reünie plaats voor alle leerlingen tot en met het afstudeerjaar 1972. Later in het jaar zal er voor de leerlingen, die tussen 1973 en 1996 eindexamen hebben gedaan, nog een aparte reünie georganiseerd worden.

Ik heb even gearzeld of ik me zou aanmelden voor deze reünie. Mijn ervaring vijf jaar geleden was namelijk niet positief. Te veel uren moesten we bij gebrek aan een programma in De Verloren Zoon hangen, hetgeen je gehoor - vanwege de erbarmelijke akoestiek in deze gewelvenkelder - absoluut geen goed doet. Bij de evaluatie heb ik toen ook aangegeven, dat het toch mogelijk moet zijn om in het programma - geheel vrijblijvend - meer activiteiten te plannen. Menige deelnemer is best bereid om (als alternatief voor De Verloren Zoon) een lezing over een of ander interessant onderwerp te verzorgen. Ook deze keer heb ik het organiserend comité deze aanbeveling gedaan. Ik heb er overigens alle begrip voor, dat het reüniecomité naast de geplande boekpresentatie in ieder geval genoeg ruimte voor onderling contact wilde inruimen.

Een aangenaam weerzien

Terugkijkend op beide dagen heb ik geen spijt van mijn deelname. Op de eerste plaats was het fijn om weer een groot aantal klasgenoten (Jo Beckers, Lei Bodelier, Jo Daemen, Paul Delheij, Piet van Rens, Wil Schmitz en Theo Teeuwen) te ontmoeten. De contacten met de Rolduciens enkele jaren boven ons en de Rolduciens enkele jaren onder ons wil ik hiermee zeker niet te kort doen. Hun jaren waren naar mijn gevoel op deze reünie wel enigszins ondervertegenwoordigd. Verrassend was de aanwezigheid van Albert Mund, hoewel hij maar kort (1962-1964) op Rolduc heeft verbleven.

In totaal waren er 90 oud-Rolduciens naar Kerkrade afgezakt. In het mooi verzorgde programmaboekje heb ik even geturfd, hoe veel oud-leerlingen ik hiervan voor deze reünie ken(de). Ik kom dan op een aantal van 32 deelnemers.

Klassenontmoeting

Na een verwelkoming door de voorzitter van het reünie-comité, Tom Kock, stond er een klassenontmoeting op het programma. Onder leiding van Lei Bodelier werden door leerlingen uit de jaren 1965 tot 1970 herinneringen opgehaald. Er waren heel persoonlijke ontboezemingen, sterke en minder sterke verhalen. Nu nog blijft onduidelijk, waarom sommige leerlingen toen ineens Rolduc moesten verlaten. Het heeft diverse trauma's opgeleverd. Later zal er een kort verslag van deze klassenontmoetingen op de website van Lève Rolduc worden geplaatst.

Herkent u iedereen nog? Een groepsfoto van Pierre Sniijders.

De presentatie van de hertaling van het boek van Lodewijk van Deyssel, *De Kleine Republiek*, nam op vrijdagmiddag een prominente plaats in het programma in. Elders doe ik daar apart verslag van.

Orgelconcert door Tjeu Zeijen

Aansluitend aan deze boekpresentatie verzorgde Tjeu Zeijen in de abdijkerk een prachtig orgelconcert ter nagedachtenis aan oud-Rolducien Rob Waltmans, die op 13 februari 2024 is overleden. Tjeu was met zijn vrouw ook op zaterdagochtend present om de traditionele Plechtige Hoogmis te begeleiden. Met een sublieme uitvoering van het Toccata en Fuga van J.S. Bach moet hij aan het slot de houtworm in het orgel de stuipen op het lijf hebben gejaagd.

Plechtige Eucharistieviering

Oud-Rolducien Luud Kleinen ging in deze hoogmis als celebrant voor. Op een rustige, serene wijze noemde hij de namen van alle overleden oud-Rolduciens sedert de vorige reünie. Een lange lijst. De voorzitter van de Stichting Lève Rolduc, Jan Schrijen, hield tijdens deze dienst een mooie persoonlijke overdenking.

Groot Seminarie

Het programma bood na de hoogmis twee rondleidingen aan; één door het Groot Seminarie en één algemene rondleiding door Rolduc. Ik koos voor de rondleiding door het Groot Seminarie. Doordat er op zaterdagochtend colleges waren, waren alleen de ontspanningsruimte en de bibliotheek van het Groot Seminarie te bezoeken. Onze gids, Catharina Scholtens, compenseerde met haar indrukwekkende kennis over Rolduc en met haar enthousiaste vertelwijze deze excursie-beperking. Als toegift mochten we tenslotte toch nog de Bisschopszaal en de Rococo-bibliotheek bezoeken.

Het Groot Seminarie telt momenteel een veertigtal studenten uit diverse landen. Vier studenten zijn afkomstig uit het Bisdom Roermond. De buitenlandse priesterstudenten hebben zich verplicht om - onvoorziene omstandigheden daargelaten - na hun priesterwijding minimaal nog tien jaar actief te blijven in parochies in het Bisdom Roermond.

Op deze foto staan onze gids, Catharina Scholtens, de rector van het Groot Seminarie, Lambert Hendriks, en reünist Lei Pennings (1961-1967).

Leve Rolduc en Adieu Rolduc

Met een goed verzorgd Au Revoir Diner eindigde op zaterdagmiddag tegen 14.30 uur deze reünie. Terecht sprak Ton Kock dankwoorden uit naar iedereen, die aan het welslagen van deze twee dagen, zijn of haar steentje had bijgedragen. Het ten afscheid zingen van het Lève Rolduc en het Adieu Rolduc ontroerde zichtbaar menigeen. Misschien was de gedachte wel: Kan ik er de volgende keer nog wel bij zijn?

Op vrijdagmiddag was natuurlijk ook tijd ingeruimd voor het maken van de traditionele groepsfoto op het bordes van de Grote Cour.

Oud-Rolducien Pierre Snijders (1955-1961) krom er zelfs voor op een ladder. Op de website van het reünie-comité kunt u binnenkort zien of zijn foto is gelukt.

De kleine republiek..... een hertaling van Jan Hartmann

Doordat de belangstelling groter was dan aanvankelijk verwacht, vond deze boekpresentatie op het laatste moment plaats in de Aula Major in plaats van in de Aula Minor. De coördinatie van de presentatie was in de vertrouwde handen van Jan Schrijen, de voorzitter van de Stichting Lève Rolduc. Het is immers de Stichting Lève Rolduc die deze uitgave financieel mogelijk heeft gemaakt.

Oud-Rolducien Wim Dijkstra schetste in het kort in welk tijdsbestek *De kleine republiek* in 1888 van Lodewijk van Deyssel verscheen. Lodewijk van Deyssel is een synoniem voor Karel Alberdingk Thijm. Rolduc is in 1104 gesticht. Het eerste Rolduc omvatte de periode van 1104 tot 1796, toen Rolduc een Augustijner abdij was. In de Franse tijd (1796-1831) stond Rolduc lange tijd leeg. Het tweede Rolduc betrof een periode van 1831 tot 1843; Rolduc vervulde de rol van klein-seminarie voor het Bisdom Luik. In het derde Rolduc (1843-1945) bezochten honderden leerlingen uit het gehele land Rolduc om er kwalitatief hoogstaand onderwijs te volgen. In deze periode meldde zich in 1875 ook Karel Alberdingk Thijm. In 1878 werd hij van Rolduc weggestuurd. Van 1946 tot 1972 was Rolduc weer een klein seminarie voor priesterstudenten van het Bisdom Roermond (Het vierde Rolduc). In 1972 werd het Internaat Rolduc opgeheven.

De families Alberdingk Thijm en Cuypers

Er waren nauwe banden tussen de families Alberdingk Thijm en de architecten-familie Cuypers. Van beide families waren er nazaten aanwezig, die tijdens deze presentatie dieper op deze banden ingingen.

Het boek (560 pagina's in full colour) is via de website van de Stichting Lève Rolduc voor een bedrag van € 32,50 te koop.

(www.reunierolduc.nl)

De Tachtigers

Lodewijk van Deyssel behoorde tot de literaire Beweging van de Tachtig, de Tachtigers. Deze beweging zette zich fel af tegen de literatuur tot nu toe. Emerita-hoogleraar Marita Mathijssen-Verkooijen is een bij uitstek deskundige, wanneer het over deze beweging gaat. Zij gaf een inkijkje in deze literaire stroming en ook in de rol van Lodewijk van Deyssel. Van zijn boek *De kleine republiek* zijn er oorspronkelijk maar 269 exemplaren verkocht. Vanwege de vele homo-erotische scènes weigerden veel boekhandelaren om het boek te verkopen. Ook de katholieke kerk nam

afstand van dit ‘vunzig boek’. Van een oud-Rolducien hoorde ik overigens het verhaal, dat Rolduc zelf nagenoeg alle te koop aangeboden exemplaren zou hebben opgekocht om de goede naam van Rolduc als katholiek onderwijsinstituut te beschermen.

Niet veel beter verging het de eerste roman van Lodewijk van Deyssel, *Een liefde*, uit 1887. In dit boek beschreef Lodewijk - voor het eerst in de Nederlandse literatuur - een voor die tijd taboe-doorbrekende masturbatiescene van een vrouw. Er waren nauwelijks boekhandelaars die vanwege deze beschrijving het boek nog te koop aanboden. Lodewijk raakte er door aan de bedelstaf.

De schrijftaal van de Tachtigers leest niet makkelijk, aldus mevrouw Mathijsen-Verkooijen. Als voorbeeld las zij de bewuste masturbatiescene uit *Een liefde* voor:

“De zachte wind kwam door haar mouwen, onder haar onderbroek en door de spleten van haar ochtendjapon van voren tusschen de knopen, naar haar huid en plekte stil-frisch. Zij drukte haar linker voor-arm onder de borst en tot haar navel streek de breed verrassende koelte. Toen duwde zij in een kil-tinteling van de bladerstijve broekspijpen en rokken haar beenen tot elkaâr; haar geslachtsdeel leefde gloei-kittelend op als een daar verborgen beest; zij perste de handen aan-één; haar ogen rolden hittewemelend rond; het was haar of haar beenen Jozef al omarmden, of de mond van haar geslachtsdeel hem wenkte en kuste.”

Blijkbaar een schokkende passage in die tijd; nu ligt er waarschijnlijk niemand wakker van. Geen van de aanwezigen in de aula van Rolduc toonde zich volgens mij geschokt.

Oud-Rolducien Jan Hartmann

Tenslotte kwam tijdens deze boekpresentatie Jan Hartmann, op Rolduc van 1965 tot 1972, aan het woord. Hij heeft het oorspronkelijk boek niet alleen hertaald naar hedendaags Nederlands, maar ook voorzien van circa 400 illustraties uit een periode van Rolduc gedurende 150 jaar. Na een dankwoord aan veel betrokkenen reikte hij de ‘eerste exemplaren’ uit aan enkele genodigden, waaronder oud-bisschop Frans Wiertz.

Tijden veranderen! Gelukkig maar! Hoe opmerkelijk is het niet, dat dit door Rolduc en de katholieke kerk indertijd verguisde boek nu in het hol van de leeuw kon worden aangeboden aan vertegenwoordigers van diezelfde katholieke kerk.

Catharina en haar twaalf apostelen!

Het gilde van gidsen, die alle rondleidingen op Rolduc verzorgen, telt dertien personen: één vrouw, Catharina Scholtens, en twaalf mannen. Gekscherend spreekt men ook wel van Catharina en haar twaalf apostelen.

Catharina en Léon Sluijsmans hebben tijdens deze reünie beide rondleidingen verzorgd. Jaarlijks zijn er zo’n 200 rondleidingen op Rolduc.

Catharina doet overigens nog veel meer voor Rolduc. Zij is ook kosteres van de kerk.

Allemaal vrijwilligerswerk.

Hulde!

Jo Gijsen, een omstreden bisschop!

Onvermijdelijk passeerde tijdens deze algemene reünie ook regelmatig de naam van Jo Gijsen. Iedereen die Gijsen op Rolduc als surveillant of als godsdienstleraar heeft meegemaakt, zal zijn eigen herinneringen aan hem hebben. Mijn herinneringen aan Jo Gijsen zijn uit drie periodes afkomstig. Allereerst heb ik Gijsen meegemaakt tijdens mijn verblijf op Rolduc (1962-1969). Na 1978 maakte ik hem mee als bisschop van Roermond. En in 2014 was ik als lid van de Klachtencommissie Seksueel Misbruik nauw bij een tweetal klachten jegens hem betrokken.

Een lezing over zijn leven

Zijn persoon heeft me zodanig geïntrigeerd, dat ik in 2018 een lezing met bovenstaande titel over zijn hele leven heb samengesteld. Ter voorbereiding hiervan heb ik met diverse personen, die hem van nabij hebben gekend, meerdere gesprekken gevoerd. Het leven van Jo Gijsen verloopt opmerkelijk. Verrassend was natuurlijk zijn benoeming tot bisschop. “Als de paus een beroep op mij doet, kan ik niet weigeren,” zei hij zelf. Algemeen is wel het oordeel, dat zijn benoeming geen gelukkige zet van het Vaticaan was. Zelf oordeelde bisschop Gijsen, dat hij het tijdens zijn episcopaat (1972-1993) niet slecht had gedaan: “Ik heb de lijn van de kerk gevolgd. Aan mijn grondovertuiging kan niemand twifelen. Alleen in de omgang met mensen had ik wat hartelijker en vriendelijker moeten zijn.” Gijsen liet bij zijn vertrek als bisschop uit Roermond een totaal gespleten kerk achter zich. Nog steeds zijn er Gijsianen en niet-Gijsianen.

Wat zijn mijn persoonlijke herinneringen aan hem?

Op Rolduc kon hij preken als geen ander. De preken-cyclus in de vasten was vaak saai en eentonig. Als Gijsen de vastenpreek verzorgde, was het stil in de kerk. Hij begon zijn preek niet met een Latijnse tekst maar met: “Laatst zat ik in de trein van Heerlen naar Roermond en tegenover mij zaten twee meisjes van een jaar of 16.” De met 300 jongemannen gevulde kerk ging er recht voor zitten en was een en al aandacht.

Je groei naar het meisje

Op 3 of 4 gymnasium was Gijsen mijn leraar godsdienst. We kregen ‘seksuele voorlichting’ van hem via twee gestencilde brieven met als aanhef *Beste jongen* en als slot *Je vader x*.

Later ontdekte een klasgenoot (Piet Gielen), dat de teksten afkomstig waren uit het boek *‘De ontdekking van de liefde!’* van Michel Quoist. Alle pikante passages had hij weggelaten.

Een eigen schoolreglement

Na zijn benoeming tot bisschop van Roermond, wilde Gijsen meer invloed op de identiteit van katholieke scholen in Limburg. Het landelijk schoolreglement van de Nederlandse Katholieke Schoolraad, onderschreven door alle andere bisschoppen, vond Gijsen niet ver genoeg gaan. Hij kwam met een eigen katholiek schoolreglement. Uiteindelijk accepteerden 8 van de 500 scholen in Limburg zijn reglement. Ook in Swalmen, waar ik voorzitter was van het bestuur van zeven lagere en kleuterscholen, moest ik pittige discussies voeren. Wij bleven trouw aan het landelijk reglement.

Zijn episcopaat kenmerkte zich door een aaneenschakeling van conflicten en affaires. Na het bekend worden van een groot seksueel schandaal op ‘zijn’ Seminarie Rolduc, als gevolg waarvan

17 priesterleerlingen van deze opleiding werden verwijderd, besloot Gijsen op 23 januari 1993 om als bisschop 'vanwege gezondheidsredenen' zijn ontslag aan te bieden. Binnen 48 uur (!) honoreerde Rome zijn verzoek.

In 1995 werd Gijsen tot bisschop van IJsland benoemd; daar zou hij tot 2007 blijven. Diverse reünisten bleken - net als ik - tijdens hun vakantie op IJsland toch even de Landakotskirkja, de kathedraal van bisschop Gijsen, in Reykjavik te hebben bezocht.

De bisschop van IJsland voor zijn kathedraal, de Landakotskirkja

Terug naar Nederland

In 2007 keert Jo Gijsen terug naar Limburg en gaat hij in Sittard in het klooster van de zusters Karmelietessen wonen.

Hij verschijnt nog zelden in het openbaar. Op 24 juni 2013 overlijdt Jo Gijsen. Hij is begraven op de kloosterbegraafplaats in Sittard.

Seksueel misbruik

In 2009 wordt Gijsen met een eerste klacht van seksueel misbruik geconfronteerd. Later zouden er nog meer klachten volgen. Gijsen ontkent in alle toonaarden het misbruik, waarvan hij wordt beschuldigd.

De behandeling van de laatste twee klachten in de klachtencommissie heeft Gijsen - vanwege zijn overlijden - niet meer meegemaakt. Beide klachten spelen zich overigens niet op Rolduc af.

Op 11 februari 2014 adviseert de klachtencommissie beide klachten gegrond te verklaren. De uitspraak van de klachtencommissie is nadien door de bisschop van Roermond in zijn geheel overgenomen. Op vrijdag 11 april 2014 opent het Journaal met het seksueel misbruik door de voormalig bisschop van Roermond. De uitspraak leidt tot veel kritische reacties, waarbij de nuance soms ver te zoeken was. Een 'Stichting Sint Jan voor een Eerlijk Proces' heeft nog enkele jaren geijverd voor een eerherstel van de gevallen bisschop. Vergeefs!

Jo Gijsen zal ongetwijfeld de geschiedenis ingaan als een omstreden bisschop.

Rolduciën of Rolducien

Welke schrijfwijze is goed? Zelf heb ik altijd gedacht, dat het Rolduciën moest zijn. Na de vorige nieuwsbrief wees Matt Dicker mij er op, dat er geen verschil is tussen een Rolducien en een elektricien, mecanicien of een opticien, althans qua schrijfwijze. Rolducien moet dus zonder een trema op de e.

Wijlen Hans Voncken (oud-Rolducien / 1946-2023) had hem ooit op deze juiste schrijfwijze gewezen. Ere wie ere toekomt! Vanaf nu is het dus Rolducien.

Met veel voldoening kijk ik terug op mijn werk als KNO-arts

het levensverhaal van Sjef Roex

Al enkele jaren lees ik met veel plezier de nieuwsbrieven over Rolduc. Veel beschrijvingen van ervaringen en gevoelens van medeleerlingen komen me natuurlijk bekend voor en zijn vaak aanleiding tot overdenking van mijn eigen herinneringen. Op de uitnodiging van Jo Kunnen om mijn verhaal op papier te zetten, ga ik dan ook graag in.

Genade Gods

Afkomstig uit een traditionele Limburgse boerenfamilie, die een priesterroeping van een van de kinderen beschouwde als een bijzondere genade Gods, was ik min of meer voorbestemd voor het seminarie. Onze familie telt meer paters en zusters en als misdienaar diende ik ook vaak missen van paters uit de missie, wanneer die een aantal maanden bij familie in het dorp verbleven. Ik herinner mij, dat een van die paters op een avond bij ons thuis kwam en dia's van zijn leven en werk in Afrika liet zien; natuurlijk met de begrijpelijke bedoeling om een financiële bijdrage te mogen ontvangen. Deze verhalen maakten diepe indruk op mij. Dat wilde ik ook!

Een tussenjaar op Saint Louis

Mijn ouders meldden mij aan op Rolduc, maar alle klassen waren gevuld; er was geen plaats meer voor mij. Het is nu nauwelijks voorstelbaar dat in 1961 de vraag de beschikbare capaciteit overschreed! Op advies van een van de heren van Rolduc werd ik een jaar geplaatst in het Pensioonaat Saint Louis in Weert. In 1962 begon mijn opleiding op Klein Rolduc onder de vleugels van meneer Penders en zijn assistent meneer Dobbelstein.

De dagelijkse routine van kerk en school werd gelukkig vaak onderbroken door sport en spel.

Ik voelde mij redelijk op mijn gemak. Later op Groot Rolduc kwamen daar de culturele activiteiten bij. Er was ook daar veel tijd en gelegenheid om te sporten: natuurlijk voetbal, maar ook atletiek, handbal en basketbal.

Een hechte compagnie

In deze tijd ontstonden hechte vriendschappen die tot op de dag van vandaag in stand zijn gebleven. Na gesprekken met mijn mentor bleek van mijn roeping niet veel meer over, wat overigens geen reden was om mijn verblijf op Rolduc ter discussie te stellen. Ik had het naar mijn zin met mijn vrienden in onze compagnie. Toch herinner ik me ook de lange saaie zondagmiddagen, die je maar moeilijk door kon komen, en de eentonigheid van elke dag. Een kleine wijziging in het rooster was dan al een welkome doorbreking van de dagelijkse routine!

Geneeskunde in Nijmegen

Tegen het einde van gymnasium bèta was natuurlijk de vraag welke vervolgopleiding ik zou gaan doen. Aanvankelijk had ik belangstelling voor civiele techniek in Delft, maar toch koos ik

Op deze foto uit 1964 staan van links naar rechts: Ton Janssen, John Dohmen, Jos Creusen, Sjef Roex en Gerard van Rijn.

uiteindelijk voor geneeskunde in Nijmegen. Achteraf heb ik nooit spijt gehad van deze keuze. De belangstelling voor alles wat met civiele techniek te maken heeft, is daarnaast altijd blijven bestaan. De studie geneeskunde was nogal pittig. Er waren in 1968 zoveel aanmeldingen voor geneeskunde dat niet iedereen toegelaten werd tot het tweede semester, omdat er te weinig plaatsen in de diverse practicumruimten waren. Op basis van de tentamenresultaten van het eerste semester zou bepaald worden wie er verder mocht. Dat legde een forse druk op iedereen. Een van de dingen die ik op Rolduc geleerd had, was discipline: wil je goede resultaten scoren dan zul je daar tijd en aandacht aan moeten besteden. Deze aanpak leverde uiteindelijk goede studieresultaten op, maar dat hield helaas wel in dat het kroegleven op een laag pitje gezet moest worden.

Eerst nog in militaire dienst

De studie geneeskunde verliep probleemloos en in 1976 kreeg ik mijn bul. Ik had belangstelling voor een specialistische vervolgopleiding in de keel-, neus- en oorheelkunde en had reeds de eerste contacten daarvoor gelegd op de afdeling KNO-heelkunde in het Radboudziekenhuis. Maar eerst moest ik in militaire dienst en in november 1976 kwam ik terecht op de Juliana van Stolbergkazerne in Amersfoort voor een opleiding bij de geneeskundige troepen. Per 1 januari 1977 werd ik geplaatst in kazerne Seedorf in Noord-Duitsland. Een bijzondere tijd waarop ik met plezier terugkijk.

Nu sloeg de vonk wel over

Tegen het einde van 1977 bleek de specialisatieplaats in Nijmegen in het kader van samenwerking met de universiteit in Nairobi vergeven aan een arts uit Tanzania. Een alternatief vond ik in Groningen. Ik was daar nog niet eerder geweest en alles was nieuw voor me, toen ik op 1 februari 1978 daar mijn opleiding tot keel-, neus- en oorarts startte onder leiding van professor dr. P.E. Hoeksema. Tijdens mijn opleiding leerde ik opnieuw mijn echtgenote Rietje kennen: ik kende haar wel - zij komt uit hetzelfde dorp als ik - maar de vonk was helaas niet eerder overgeslagen. Het liefste was ik na mijn opleiding in het zuiden van het land aan de slag gegaan, maar nergens was een mogelijkheid. Mijn hoogleraar deed me de suggestie aan de hand om eens te gaan praten in Enschede. Daar was een collega die hulp zocht in een grote bloeiende praktijk. Het klikte vanaf het eerste moment tussen ons en na overleg met Rietje zijn we in Twente neergestreken. Het was erg wennen in het begin maar van deze beslissing hebben we nooit spijt gehad. We woonden wel ver weg van onze familie, maar de mensen in Twente zijn bijzonder vriendelijk en betrouwbaar. Ze kijken eerst de kat uit de boom, maar als ze je dan ook aardig vinden, kun je je geen betere vrienden voorstellen.

In 1982 zijn Rietje en ik getrouwd; in 1985 werd onze oudste zoon Jacob geboren, in 1987 onze dochter Marthe en in 1988 onze jongste zoon Casper.

Foto van het Medisch Spectrum Twente

Extra aandacht voor aidspatiënten

Van 1982 tot mijn afscheid in 2015 heb ik in Enschede gewerkt als KNO-arts. Aanvankelijk in Ziekenhuis Ziekenzorg en na de fusie met Ziekenhuis De Stadsmaten vanaf 1990 in het Medisch Spectrum Twente. In de jaren tachtig en negentig was ons ziekenhuis centrumziekenhuis voor diagnostiek en behandeling van aids. Namens de afdeling KNO-heelkunde werd ik vaste consulent en behandelaar van aidspatiënten met complicaties op KNO-gebied. Een moeilijke tijd voor de werkgroep van artsen uit meerdere vakgebieden: de oorzaak van de aandoening was niet bekend en een behandeling evenmin. Bijna dagelijks zag ik ernstig zieke jonge mensen van allerlei pluimage vaak uit de creatieve beroepen en de alternatieve scene. Vooral het feit dat we in de eerste jaren van de epidemie geen goede behandelopties hadden, was mentaal voor zowel patiënten als behandelaars heel zwaar. In de loop van de jaren negentig werden de behandelmogelijkheden gelukkig snel beter met een gunstigere prognose, maar intussen waren veel jonge mensen onder onze handen overleden.

.....en voor kinderen met gehoorstoornissen en spraak- en taalachterstanden

Daarnaast hield ik me bezig met onderzoek en behandeling van mensen met een mentale handicap (er zijn in de regio enkele instituten en woongemeenschappen voor deze doelgroep) en van kinderen met gehoorstoornissen en spraak- en taalachterstanden. Samen met medewerkers van het Audiologisch Centrum Twente werden de omstandigheden voor kinderen met ernstige gehoorproblemen zo gunstig mogelijk gemaakt voor een optimale ontwikkeling.

Hulpgoederen voor Roemenië

Buiten het ziekenhuis was ik actief bij een stichting die zich bezighield met het verzamelen van goederen die in ons land afgedankt werden, ten behoeve van instellingen (ziekenhuizen, weeshuizen, bejaardenhuizen) in het straatarme Roemenië. De stichting was vooral gericht op hergebruik van school- en laboratoriuminventaris, dat door renovatie en schoolfusies overcompleet werd. In de loop van de jaren zijn zo honderden (!) vrachtwagens met spullen afkomstig uit het hele land vervoerd naar Roemenië. Daar werden scholen en weeshuizen voorzien van de meest elementaire spullen. Zelfs collegezalen en een laboratorium van een technische universiteit werden ingericht met spullen die hier in de verbrandingsoven zouden zijn beland.

Nu genieten van de leuke dingen des levens

In 2016 zouden wij de nieuwbouw van het ziekenhuis betrekken. Ik zag een verhuizing en de daarbij komende veranderingen in organisatie en elektronisch patiëntendossier als een natuurlijk moment om enkele maanden voor mijn 65ste verjaardag in 2015 met pensioen te gaan.

Met heel veel voldoening kijk ik terug op mijn professionele loopbaan in MST te Enschede. Na mijn pensionering bleef Rietje nog enige jaren tot 2017 werken aan de Saxion Hogeschool in Enschede. Onze drie kinderen waren intussen uitgevlogen en wonen nu in het westen van het land.

Er ontstond zo doende meer tijd om de banden met oud-Rolduciens aan te halen: met Loe Lamkin, Wim Wolters, Twan Geurts, Chrit van Enckevort en Jacques Jochems. We brengen regelmatig samen een dag ergens in Nederland door en halen in opperste harmonie herinneringen en anekdotes op uit ons gezamenlijk verleden.

Het beruchte zwarte gat was voor mij een non-issue, omdat de datum van mijn pensionering reeds tientallen jaren tevoren in zicht kwam en je je daarop kon voorbereiden. De beschikbare tijd kan ik prima vullen: het onderhoud van onze grote tuin slurpt een groot deel van deze tijd op. Daarnaast houd ik van muziek luisteren, lezen en theater- en museumbezoek en wandelen. Al met al kom ik mijn tijd goed door. Zolang wij beiden nog gezond van geest en leden zijn, hopen wij in Enschede te blijven wonen. Ik groet u allen.

Sjef Roex / op Rolduc van 1962 tot 1968

Laatste Nieuws omtrent Het Martin Buber College en Roda JC

In maart konden ouders hun kinderen aanmelden voor Het Martin Buber. - © Bas Quaadvlieg

Nieuwe middelbare school Het Martin Buber gaat van start met 162 leerlingen

Kerkrade - De nieuwe middelbare school Het Martin Buber in Kerkrade heeft 162 aanmeldingen binnen voor het eerste schooljaar. Daarmee is het doel gehaald om met een aantal tussen de 150 en 180 leerlingen te beginnen.

*Twee berichten uit
De Limburger.*

*Links:
Het Martin Buber
College heeft
voldoende
aanmeldingen om te
starten.*

*Rechts:
Een terugkeer op
Rolduc zit er
voorlopig niet in
gezien de keuze van de
gemeenteraad van
Kerkrade voor de
aankoop van een
ander pand.*

Kerkrade stemt in met aankoop oude vroedvrouwschool voor Het Martin Buber: 'Betere toekomst met middelbaar onderwijs'

Kerkrade - De gemeenteraad van Kerkrade heeft woensdagavond ingestemd met de aankoop van een deel van het gebouw van de voormalige vroedvrouwschool voor de nieuwe middelbare school Het Martin Buber. Na drie jaar in de Marktstraat in het centrum zal de school hier vanaf het schooljaar 2027-2028 de definitieve locatie hebben.

Gaat het vanavond alsnog gebeuren?

Ik doel op de promotie van Roda JC naar de Eredivisie.

Bij winst of een gelijkspel tegen FC Groningen in Groningen is de promotie een feit.

Bij verlies volgt er nog een herkansing in de nacompetitie.

Door een fout van de stadionspeaker dachten veel supporters van Roda JC vorige week al dat de promotie een feit was. Ze juichten echter te vroeg. De stadionspeaker had zich vergist.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.
Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446